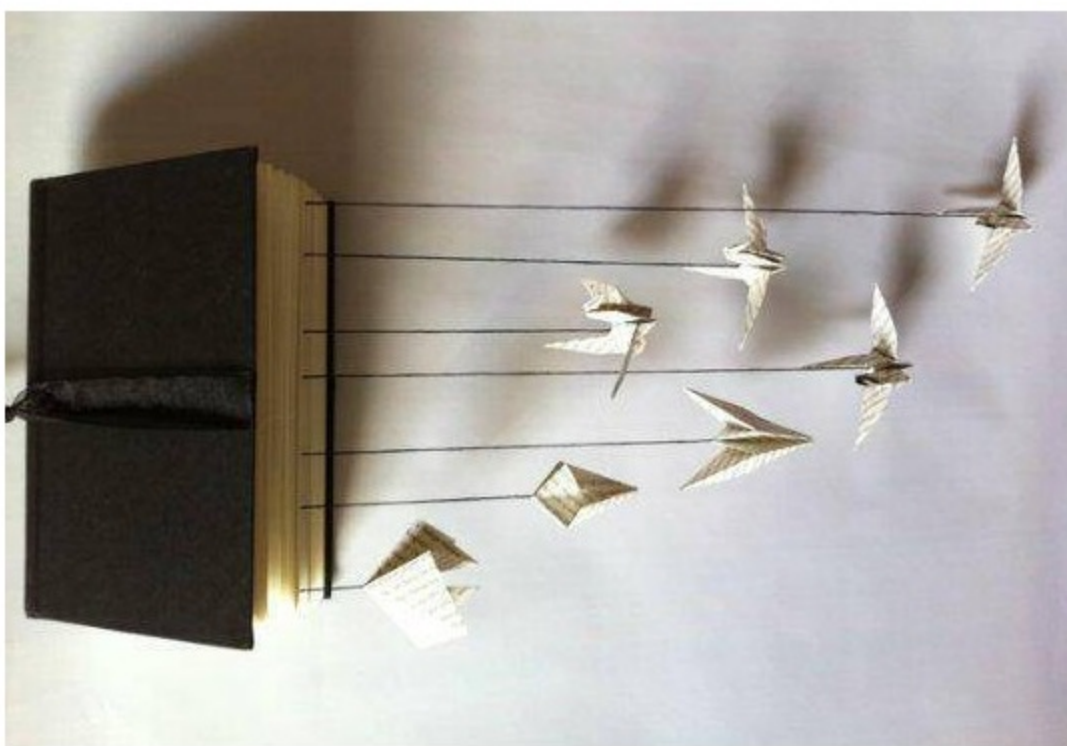

Τρία ποιήματα

Του Γιώργου Δουατζή //

από την υπό έκδοση συλλογή «Οχυρά», εκδόσεις Στίξις

Αναδιαμορφώνω το παρελθόν διηγούμενος αναμνήσεις κάθε φορά παραλλαγμένες. Έτσι που νοσταλγώ τη μέλλουσα διήγηση, παρότι την εξέλαβα σαν παρελθόν. Μια νοσταλγία αφαίρεσης κάθε οδυνηρού, λείανσης εμπειριών τραυματικών, σαν πέτρες που καταλήγουν βότσαλα από τους παφλασμούς κυμάτων.

Τότε, ως κι ο παράλογος λόγος αποκτά μοναδική αξία, αφού σε κάνει να νιώθεις πλήρης λογικής, μιας και κατάφερες να δεις τον παραλογοισμό του. Μα μην ανησυχείς, είναι η αίσθηση του αυτονόητου, ιώδιο προστατευτικό σε μια μικρή πληγή.

Α, τα κύματα της σκέψης δύναμη ίασης που έχουν όταν η επανάληψη προσφέρει δύναμη φθοράς και περιέργως ενίοτε ζωογόνας.

Δύναμη

Σταδιακά μειώνονται οι αντοχές στις πιο πολλές εικόνες, όπως ανθρώπων βουρκωμένων με θολή φωνή, ώμους κυρτούς, όπως παιδιών σε αναφιλητά, γερόντων σε παραίτηση, νέων γεμάτων αυταπάτες.

Δεν μπορώ δυστυχισμένες ανθρώπινες ματιές, λιμάνια, σταθμούς, αναχωρήσεις, λευκά μαντίλια αποχαιρετισμών κι επιστροφών κενές ελπίδες.

Αποστρέφομαι απειλές, φόβους, χειραγώγηση, βία, οβίδες, κανονιοβολισμούς, πόλεμους, τους σκοτωμούς των άλογων διπόδων.

Όσο ωριμάζω ή γερνώ τόσο και αποστρέφομαι πολλά, ίσως λόγω της δύναμης που μου χάρισαν οι καιροί της σιωπής, ίσως λόγω της μέγιστης αφέλειας ακόμα να διεκδικώ ειρήνη σε εποχές δήθεν πολιτισμού.

Κι η ανημπόρια μου μεγάλωνε όσο έφταναν από τη διπλανή τη γειτονιά όλο πιο δυνατά των όπλων οι κλαγγές και του θανάτου.

Για ένα δεν τους συγχωρώ ποτέ. Που γκρέμισαν στα μάτια των παιδιών το όραμα του Ανθρώπου. Ξέρεις, εκείνο που φιλοτεχνούσαμε βουβά διαπερνώντας τους αιώνες, δακτυλοδεικτούμενοι σαν παρίες, άχρηστοι, αιθεροβάμονες, περιθωριακοί. Δεν μας θυμήθηκαν, οι άθλιοι, ούτε όταν σαβάνωναν μικρά παιδιά και βρέφη.

Γνωριμίες

Γνώρισα πλούσιους και φτωχούς, αδύναμους και ισχυρούς, έξυπνους και μακάριους, κλέφτες με φράκο και ρακένδυτα κλεφτρόνια, ηγέτες και υποτελείς, διάσημους και αφανείς.

Ξεχώρισα πάμπλουτους δυστυχείς για όσα δεν είχαν, και άλλους ευτυχείς με τα ελάχιστα που είχαν.

Γνώρισα καλλιτέχνες, ποιητές, πνευματικούς ανθρώπους, σοφούς, ηλίθιους παντογνώστες, υποκριτές, χρησιμοθηρές, άφιλους, μισάνθρωπους, μεγάθυμους, εκδικητικούς, υψηλόφρονες, απλούς, απλοϊκούς, όλα τα είδη των ανθρώπων.

Ξεχώρισα πετυχημένους δυστυχείς που ξέχασαν την ευτυχία.

Γνώρισα κραδασμούς παμμέγιστους, προσωπικούς και κοινωνίας, καταστροφές, απώλειες τραγικές, μίσση, φιλίες, έρωτες και χωρισμούς.

Ξεχώρισα τις λύπες που ορθώσαν τις χαρές, γι' αυτό ως άτομο θα φύγω ευτυχισμένος, αλλά ως άνθρωπος μελαγχολώ πολύ στον κόσμο στρέφοντας το βλέμμα, τη σκέψη σ' έναν αιμόφυρτο πλανήτη.